

odbor veřejné správy, dozoru a kontroly
náměstí Hrdinů 1634/3
Praha 4
140 21

Č. j. MV- 15196-53/ODK-2017

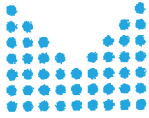
Praha 28. února 2018
Počet listů/stran: 8/16

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly (dále též jako „odvolací orgán“), rozhodlo v souladu s ustanoveními § 16 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ve spojení s ustanovením § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o odvolání Davida Helcla, (dále jako „žadatel“ nebo „odvolatel“), proti rozhodnutí (dále také „povinný subjekt“) Ústeckého kraje, Krajského úřadu Ústeckého kraje, č.j.: 545/LP/2016, JID 1732/2018/KUUK ze dne 4. ledna 2018, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, podaném odvolatelem dne 23. ledna 2018,

t a k t o :

Rozhodnutí Ústeckého kraje, Krajského úřadu Ústeckého kraje, ze dne 4. ledna 2018, č. j. 545/LP/2016, JID 1732/2018/KUUK, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, se podle § 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu ruší a věc se vrací povinnému subjektu k novému projednání.

Odůvodnění:

I.

Ministerstvu vnitra (dále též jako „nadřízený správní orgán“ nebo „odvolací orgán“) bylo dne 14. února 2018 v souladu s § 16 InfZ postoupeno odvolání výše uvedeného žadatele proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 4. ledna 2018, č. j.: 545/LP/2016, JID 1732/2018/KUUK, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací (dále též jako „napadené rozhodnutí“), a to včetně spisového materiálu (k postoupení došlo přípisem povinného subjektu ze dne 9. února 2018).

Z předloženého správního spisu vyplynuly následující skutečnosti rozhodné pro posouzení napadeného rozhodnutí:

Dne 21. prosince 2016 obdržel Krajský úřad Ústeckého kraje žádost Davida Helcla o poskytnutí informace o *celkové výši ročního příjmu (vč. odměn) zaměstnance státní správy JUDr. Stanislava Körnera za rok 2016*. Tyto informace požadoval poskytnout v elektronické podobě na doručovací adresu

Povinný subjekt nejprve vyzval žadatele o *potvrzení, zda skutečně e-mailovou zprávu s výše uvedeným obsahem podal*. Tento požadavek pak zdůvodnil tím, že se již setkal při elektronické komunikaci s krádeží identity. Povinný subjekt dále vyzval JUDr. Körnera jakožto dotčenou osobu, aby se vyjádřil k obdržené žádosti, resp. sdělil, zda s poskytnutím informace o výši svého ročního příjmu za rok 2016 souhlasí. Ve svém vyjádření ze dne 29. prosince 2016 JUDr. Körner sdělil, že *s poskytnutím informací tohoto typu rozhodně nesouhlasí*. Dále podotkl k osobě žadatele, že *si myslí, že žadatele naštvál tím, neboť nevyhověl jeho požadavku, takže se může jednat o specifickou formu pomsty nebo pokus o získání prostředku k nátlaku na jeho osobu*.

Povinný subjekt rozhodnutím č.j. 545/LP/2016, JID 2707/2017/KUUK, ze dne 4. ledna 2017 odmítl žádost s odkazem na § 8a InfZ a § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jako „zákon o ochraně osobních údajů“), protože upřednostnil ochranu osobních údajů a popřel správnost a zákonnost rozsudku Nejvyššího správního soudu České republiky č.j. 8 As 55/2012-62 ze dne 22. října 2014.

S postupem povinného subjektu žadatel nesouhlasil a dne 12. ledna 2017 podal proti výše uvedenému rozhodnutí odvolání, v němž předně namítal, že *se povinný subjekt nedostatečně vypořádal s důvody odmítnutí žádosti a nerespektoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu*. Kromě jiného vytýkal povinnému subjektu,

že rozhodnutí nebylo zasláno na uvedenou e-mailovou adresu, ale v listinné podobě prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Taktéž se ohradil proti tomu, aby nezdůvodnění žádosti o informace bylo povinným subjektem považováno za jeden z důvodů pro její odmítnutí, přičemž povinný subjekt žadatele v tomto směru nevyzval k upřesnění žádosti. V této souvislosti následně žadatel poznamenal, že *sdělení výše platu, odměn a mimořádných odměn státního zaměstnance je ve veřejném zájmu, jelikož se jedná o nástroj občanské kontroly*. Odvolatel se dále odkazoval na příslušnou judikaturu, zejména pak rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 55/2012-62, jenž povinný subjekt odmítl respektovat.

Citované námitky odvolatele shledalo Ministerstvo vnitra oprávněnými, a proto rozhodnutím č.j. MV-15196-6/ODK-2017 ze dne 14. února 2017 napadené rozhodnutí zrušilo a věc vrátilo povinnému subjektu k novému projednání.

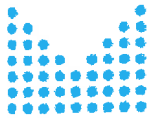
Přestože odvolací orgán apeloval na povinný subjekt, aby při novém řešení žádosti o informace zohlednil rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu a řídil se jeho právním názorem, i rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje JID: 42548/2017/KUUK ze dne 9. března 2017 se opíralo o stejné důvody jako to předešlé.

Žadatel tak podal i proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž předně povinnému subjektu vytýkal, že *se nedostatečně vypořádal s důvody odmítnutí žádosti a nerespektoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ani nadřízeného správního orgánu*. Konečně poznamenal, že *jediné, co bylo v rozhodnutí ze dne 9. března 2017 upraveno, bylo jednací číslo, aby bylo formálně naplněno vydání nového rozhodnutí*. Dále potom byl odstraněn odstavec, který vytýkal žadateli, že *neuvedl důvody své žádosti*.

Odvolací orgán byl proto v rozhodnutí č.j. MV-15196-15/ODK-2017 ze dne 2. května 2017 nucen opakovaně zdůraznit, že podle § 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu je prvoinstanční správní orgán vázán názorem svého nadřízeného orgánu vysloveným v odůvodnění rozhodnutí, a znovu přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Ani v pořadí třetí rozhodnutí povinného subjektu ze dne 22. května 2017 se od předešlých v zásadě nelišilo. Pouze v jeho závěru povinný subjekt nově upozornil, že *Ústavní soud řeší ústavní stížnost podanou ve věci poskytování informací o platech*. Na základě odvolání ze dne 14. června 2017 bylo i toto rozhodnutí Ministerstvem vnitra zrušeno (viz jeho rozhodnutí č.j. MV-15196-31/ODK-2017 ze dne 13. července 2017).

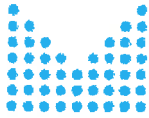
Rovněž rozhodnutí povinného subjektu ze dne 28. července 2017 bylo zamítavé, když povinný subjekt svůj názor a argumentaci dle pokynů odvolacího orgánu nezměnil. Ministerstvo vnitra je proto rozhodnutím č. j. MV-15196-38/ODK-

2017 ze dne 25. září 2017 zrušily a vrátily věc povinnému subjektu k novému projednání.

Rozhodnutí povinného subjektu JID 170559/2017/KUUK ze dne 24. října 2017 bylo založeno taktéž na kritice právních závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v jeho rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012. Povinný subjekt v rozhodnutí dále akcentoval skutečnost, že otázku poskytování osobních údajů o platech a odměnách zaměstnanců veřejné správy řeší v konkrétním případě Ústavní soud *a protože soud dosud nerozhodl, nadále trvá na neposkytnutí požadované informace*. Ministerstvo vnitra přezkoumalo na základě odvolání i toto rozhodnutí a dospělo k závěru, že test proporcionality provedený povinným subjektem a tedy i odůvodnění předmětného rozhodnutí ve světle *platového nálezu* neobstojí a musí proto být doplněno v intencích právních závěrů Ústavního soudu, přestože povinný subjekt z objektivních důvodů nemohl v okamžiku rozhodování reflektovat na změnu judikatury (viz rozhodnutí č.j. MV-15196-47/ODK-2017 ze dne 11. prosince 2017).

Povinný subjekt se tak při novém projednání žádosti zaměřil především na hodnocení naplnění všech podmínek tzv. platového testu, jak je naznačil Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (dále jako „*platový nálezn*“) ze dne 17. října 2017. Soustředil se přitom na posouzení existence jedné z podmínek, a sice zda *žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či rolí tzv. „společenského hlídacího psa“*. Učinil tak na základě skutečností obsažených ve spisu, dále zjišťoval, zda takové informace nejsou dostupné na internetu, zejména pak webové stránce žadatele www.svevole.cz. Povinný subjekt nejdříve konstatoval, že z obsahu žádosti o poskytnutí informace nezjistil žádné informace, že by žadatel plnil úkoly či poslání dozoru veřejnosti v oblasti související s odměňováním zaměstnanců povinného subjektu. Dále povinný subjekt hodnotil internetové stránky www.svevole.cz a dospěl k názoru, že jejich obsah nemá znaky věcně vedené kritiky. Povinný subjekt totiž zastává názor, že věcná kritika představuje činnost spočívající v analyzování, rozlišení a hodnocení dané věci ve svém komplexu. /Znakem věcné kritiky jako takové je její odůvodnění (věcnost a konkrétnost) a přiměřenost co do obsahu a formy. Hodnotící úsudek kritiky musí být závěrem, který lze na základě uvedených skutečností logicky dovodit. / Povinný subjekt především postrádá věcnou kritiku činnosti subjektu údajů, když z obsahu stránek si nelze učinit ani základní představu o podstatě kritizované věci; obsahuje pouze nezdůvodněnou kritiku činnosti JUDr. Körnera. Ani postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace o platu JUDr. Körnera není hodnocen, dle názoru dotčeného kraje, dostatečně věcně. Po provedené úvaze povinný subjekt uzavřel, že žadatel neplní úkoly či poslání dozoru veřejnosti (rolí „společenského hlídacího psa“). Jelikož dle platového nálezu musí být požadované informace poskytnuty jen tehdy, když jsou splněny všechny podmínky, rozhodl povinný subjekt o odmítnutí žádosti, aniž by se zabýval zbývajícími kritérii tzv. platového testu.

Žadatel se s rozhodnutím povinného subjektu č.j. 545/LP/2016, JID: 1732/2018/KUUK ze dne 4. ledna 2018 nespokojil a podal proti němu dne 23. ledna 2018 odvolání. V něm předně kritizuje dosavadní postup povinného subjektu při vyřizování jeho žádosti (nerespektování závazného právního názoru nadřízeného orgánu, nemístnou kritiku rozhodnutí soudů) a fakt, že svůj odmítavý postoj ke zpřístupnění informací o platu svých zaměstnanců používá i při argumentaci v aktuálním rozhodnutí. Žadatel se též ohrazuje proti konstatování povinného subjektu, že *z obsahu žádosti žadatele o poskytnutí informace nezjistil žádné informace nasvědčující tomu, že by žadatel plnil úkoly či posláním dozoru veřejnosti v oblasti související s odměňováním zaměstnanců povinného subjektu*, a poukazuje na to, že v době podání žádosti (21. prosince 2016) žádná taková podmínka pro poskytnutí požadovaných informací neexistovala. Dále odvolatel nesouhlasí se subjektivním hodnocením obsahu svých webových stránek. V této souvislosti upozorňuje i na to, že *na zmíněných stránkách jsou mimo jeho komentářů k jednotlivým bodům rozhodnutí k dispozici také kompletní kopie rozhodnutí, jak povinného subjektu, tak nadřízeného orgánu; tedy i fakta, jež jsou jednoznačná. Čtenář si tak může na celou situaci vytvořit vlastní, svobodný a nezaujatý názor. Věcnost, konkrétnost a korektnost kritiky je tak, dle jeho názoru, naprosto zřejmá. Odvolatel je též přesvědčen, že zveřejněním těchto informací pomáhá občanům k lepší orientaci při komunikaci s úřady státní moci. Rozporuje taktéž hodnocení kritiky práce JUDr. Körnera jakožto nezdůvodněné, neboť na webových stránkách jsou odkazy na vyjádření tohoto úředníka, jimiž poštlval občany proti soukromé společnosti nasazující „botičky“ na vozidla za neoprávněné parkování. Podle odvolatele je tato kauza jasným důkazem toho, že zmiňovaný úředník postrádá odbornost. Rovněž hájí oprávněnost kritiky postupu povinného subjektu při vyřizování jeho žádosti o informace, jelikož se týká přímo konstatovaných faktů (povinný subjekt nerespektoval závazný názor nadřízeného orgánu, jednal protizákonně). V závěru odvolání žadatel konstatuje, že povinný subjekt naprosto nedostatečně a zcela účelově vyhodnotil, že žadatel neplní roli „společenského hlídacího psa“.*

K postoupení předmětného odvolání a související spisové dokumentace došlo přípisem Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 9. února 2018, v němž se povinný vyjádřil k jednotlivým námitkám odvolatele. Konkrétně k odvolatelově námitce, že nebyla dána „povinnost“ uvádět v žádosti skutečnosti nasvědčující tomu, že žadatel plní roli „společenského hlídacího psa“, podotkl, že *komentovaná část rozhodnutí byla konstatováním skutečnosti (pro úplnost), nikoliv důvodem pro vydání rozhodnutí. Dále se povinný subjekt brání, že provedl vyhodnocení podle skutečnosti; provedl výčet obsahu webových stránek a založil je do spisu. Skutečnost, že stránky obsahují kopie rozhodnutí, nemá, dle názoru povinného subjektu, přímý vztah k tomu, jakým způsobem odvolatel vydaná rozhodnutí komentoval, kdy jsou tyto ve vztahu k podstatě věci, nenesou znaky věcné kritiky.* K námitce, že je nepodstatné, zda žadatel o informace vykonával roli „společenského hlídacího psa“ již v době podání žádosti o informace a že měly být informace zpřístupněny již počátkem roku

2017, povinný subjekt poznamenal, že *v kontextu bodu 132 nálezu Ústavního soudu, pokud by žadatel poskytl jim požadované informace, dostal by se do stejné pozice jako město Zlín, které bylo za svůj přístup k vyřízení žádosti o poskytnutí informace Ústavním soudem zkritizováno.*

II.

Ministerstvo vnitra předně dovodilo svou věcnou příslušnost k rozhodnutí o podaném odvolání ze dne 23. ledna 2018, a to s přihlédnutím k předmětu žádosti, resp. k povaze požadovaných informací, jimiž byly informace týkající se výše platu a odměn zaměstnance Ústeckého kraje zařazeného do jeho úřadu. Pracovněprávní vztahy jsou nepochybnou součástí samostatné působnosti územního samosprávného celku, a proto i žádost o poskytnutí informací týkajících se těchto vztahů byla povinným subjektem vyřizována v jeho samostatné působnosti (srov. § 20 odst. 6 InfZ a *contr.*). S ohledem na § 20 odst. 6 InfZ lze konstatovat, že i žádost o poskytnutí informací vyřizoval povinný subjekt ve své samostatné působnosti, a tudíž i rozhodování o odmítnutí žádosti bylo rozhodováním v samostatné působnosti Ústeckého kraje. V této souvislosti je třeba s ohledem na ustanovení § 178 odst. 1 správního řádu a § 94 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů, konstatovat, že v oblasti samostatné působnosti je obecně (tj. s výjimkou specifických případů) nadřízeným orgánem kraje Ministerstvo vnitra.

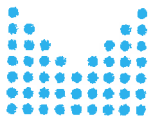
Ministerstvo vnitra dále konstatuje, že odvolání bylo podáno včas a obsahuje veškeré zákonem předepsané náležitosti.

Odvolací orgán vyrozuměl dne 16. února 2018 odvolatele i dotčenou osobu o jejich procesních právech (viz dopisy č.j. MV-15196-50/ODK-2017 a č.j. MV-15196-51/ODK-2017).

III.

Ministerstvo vnitra přezkoumalo zákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i postup povinného subjektu předcházející jeho vydání (včetně skutečností uváděných odvolatelem) a dospělo k závěru, že toto rozhodnutí je nutné zrušit.

Nejprve je nuceno konstatovat, že ve výroku napadeného rozhodnutí zcela chybí uvedení zákonného důvodu pro odmítnutí žádosti, tj. kromě § 15 odst. 1 InfZ není odkazováno na žádné ze zákonných ustanovení umožňujících omezení přístupu k informacím. (Teprve z odůvodnění vyplývá, že povinný subjekt nejspíše využil § 8a InfZ.) Jelikož výroková část rozhodnutí neobsahuje citaci ustanovení InfZ, na jehož základě se žádost odvolatele částečně odmítá (§ 15 odst. 1 InfZ takovým důvodem

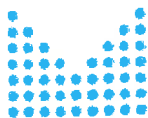
nemůže být – viz níže), nelze vůbec spolehlivě určit, jaký zákonný důvod pro odmítnutí žádosti povinný subjekt aplikoval. InfZ v § 15 odst. 1 pouze stanoví jeden ze zákonem předpokládaných způsobů věcného vyřízení písemně podané žádosti o poskytnutí informace, a sice odmítnutí žádosti vydáním správního rozhodnutí. Ustanovení § 15 odst. 1 InfZ tak nemůže být samo o sobě považováno za důvod pro odmítnutí žádosti. Důvod pro neposkytnutí informace musí vždy vymezit zákon (srov. čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Tyto důvody jsou specifikovány především v § 7 až 11 InfZ. Důvody pro odmítnutí žádosti nemohou vyplývat (a tedy nemohou být dovozovány) pouze z podzákonných právních norem či z právního jednání povinného subjektu nebo jiné osoby, např. dohodnuté ve smlouvě (srov. právní věta č. III rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2006 č. j. A 2/2003-73, publikovaného pod č. 1469 ve Sb. r. NSS č. 2/2008).

Ani z pohledu § 68 odst. 2 správního řádu, který stanoví obsahové náležitosti výrokové části správního rozhodnutí, napadené rozhodnutí neobstojí, když součástí jeho výroku není ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., na jehož základě bylo vydáno, resp. informace neposkytnuta. Nicméně toto opomenutí nemá samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí.

III./a

Povinný subjekt v napadeném rozhodnutí jasně deklaroval, že při řešení otázky, zda poskytnout žadateli požadované informace postupoval dle platné právní úpravy, resp. na podkladě výsledku posouzení naplnění podmínek formulovaných v nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Tudíž i plně akceptoval jeho názor, dle něhož je možné ochranu osobnosti „prolomit“ ve prospěch práva na informace jen výjimečně, jsou-li splněny podmínky vyjádřené v *platovém nálezu* (srov. zejména bod 125 odůvodnění). Přistoupil proto k provedení tzv. testu proporcionality, resp. jeho modifikace („platový test“), přičemž se zaměřil na splnění jedné z podmínek, a sice zda žadatel má postavení tzv. „společenského hlídacího psa“. Poté, co dovedil, že tomu tak v případě pana Helcia není, ustoupil od hodnocení splnění zbývajících kritérií dle *platového nálezu*, dospěl k rozhodnutí, že *neposkytnutí informací o dotčené osobě není porušením povinnosti povinného subjektu poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti plynoucí mu z článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod*.

Odvolací orgán se již vypořádal s dopadem *platového nálezu* na právní řešení problematiky zpřístupňování informací o odměňování zaměstnanců veřejné správy ve svém předchozím rozhodnutí (viz. rozhodnutí č.j. MV-15196-47/ODK-2017 ze dne 11. prosince 2017, str. 6 až 8). Nicméně odvolatel stále namítá, že v době podání žádosti o informace podmínkou získání informace nebylo, aby žadatel plnil roli „společenského hlídacího psa“ a tudíž odmítá, aby hlavní překážkou pro poskytnutí informací, bylo nesplnění tohoto předpokladu, když informace měly být poskytnuty již

začátkem roku 2017. Vzhledem k tomu považuje Ministerstvo vnitra za nutné znovu zdůraznit, že závažnost rozhodnutí Ústavního soudu pro všechny orgány i osoby je nezpochybnitelná (k této otázce se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 1 Afs 125/2006 ze dne 30. května 2007). Otázku, zda povinný subjekt i odvolací orgán musí při přezkumu napadeného rozhodnutí respektovat právní názor Ústavního soudu a svůj dosavadní přístup k právnímu řešení daného problému adekvátně upravit, taktéž lze považovat za vyřešenou, neboť Nejvyšší správní soud i Ústavní soud přiznávají soudním rozhodnutím zpětné účinky (retroaktivitu). Lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 63/2015-24, jenž citoval postoj Ústavního soudu k otázce „retroaktivity“ soudních rozhodnutí formulovaný v nálezu ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. III. ÚS 3221/11: „Soudní nalézání práva ... nelze (zpravidla) 5 As 63/2015 – 27 považovat za tvorbu právních předpisů, ale (jen) za jejich výklad a zpřesňování, s účinky *inter partes*, především pak toto z povahy věci působí „retroaktivně“, neboť soud posuzuje (zpravidla) jednání, k němuž došlo v minulosti. (...) Na straně druhé neexistuje a nemůže existovat žádná garance proti změně judikatury jako takové; i když nenastane změna společenských poměrů, v právní oblasti dochází k neustálému vývoji a justiční orgány musí mít možnost, jež přímo plyne z čl. 95 odst. 1 Ústavy, zakotvujícího vázanost soudce zákonem, dosavadní, na základě nově získaných poznatků nesprávný právní názor zvrátit, resp. překonat [srov. např. náleze ze dne 11. 6. 2003 sp. zn. Pl. ÚS 11/02 (N 87/30 SbNU 309; 198/2003 Sb.), ze dne 15. 1. 2008 sp. zn. I. ÚS 605/06 (N 10/48 SbNU 95) a ze dne 22. 12. 2010 sp. zn. III. ÚS 1275/10 (N 253/59 SbNU 581), rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Harrach proti České republice*, 28. 6. 2011, č. 40974/09] ... Ke zmíněným nálezům dlužno dodat, že změnu ustálené judikatury lze nepochybně považovat za negativní z hlediska zmíněných principů právní jistoty a důvěry občanů v právo, nelze ji však považovat za negativní obecně, naopak proces „zkvalitňování“ práva je jevem prospěšným, a tudíž i žádoucím, a z toho důvodu se nemůže vyhnout ani justici, včetně nejvyšších soudů [srov. náleze ze dne 12. 5. 2009 sp. zn. IV. ÚS 2170/08 (N 117/53 SbNU 473) a ze dne 5. 8. 2010 sp. zn. II. ÚS 3168/09 (N 158/58 SbNU 345)].“ **Retroaktivitu platového nálezu pak výslovně potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 9 As 399/2017 ze dne 20. února 2018 (Skutečnost, že dle bodu /140/ náleze ve věci sp. zn. IV. ÚS 1378/16 nezakládá žádný titul pro uplatňování jakýchkoliv nároků osob, jejichž osobní údaje byly povinnou osobou poskytnuty v souladu s judikační praxí, se týká případných finančních odškodnění či náhrady škody apod. Na povinnost soudu zohlednit závěry Ústavního soudu v dosud běžících řízeních však bod /140/ uvedeného nálezu nic nemění.)**

Jakkoliv může odvolatel subjektivně pociťovat, že na něj „nespravedlivě“ (neboť kdyby povinný subjekt respektoval pokyny odvolacího orgánu, žádosti by bylo dle tehdejší judikatury vztahující se k § 8b InfZ vyhověno) dopadly „přísnější“ podmínky zpřístupnění informace o platových poměrech, v souladu s výše citovanou judikaturou musí být vyzdvižena obecná prospěšnost „zkvalitňování“ práva nad uspokojením konkrétního informačního požadavku.

Lze rovněž znovu zdůraznit, že podmínkou zpřístupnění informace o platu či odměně konkrétního zaměstnance je splnění všech čtyř požadavků uvedených v *platovém nálezu* (tedy pozitivní odpověď na všechny čtyři otázky *platového testu*). Je tedy nutné hodnotit:

- a) zda je účelem vyžádání informace přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;
- b) zda se informace samotná týká veřejného zájmu;
- c) zda žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“;
- d) zda informace existuje a je dostupná.

Jedním z požadavků *platového nálezu* pro zpřístupnění informace je postavení žadatele jako osoby, která *plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“*. *Platový nálezu* se této podmínce věnuje v bodech 89 až 92. Z nich lze citovat následující pasáže: *Soud (míněn Evropský soud pro lidská práva) již dříve přiznal zvláštní váhu roli žadatele jako novináře, společenskému kontrolnímu orgánu nebo nevládní organizaci, jejichž činnost je zaměřena na otázky veřejného zájmu. V bodě 90 nálezu dále uvádí: ESLP také uznal, že zřizování různých platforem pro veřejnou diskusi není omezeno na oblast tisku, a že k veřejné diskusi může docházet v nevládních organizacích, jejichž aktivity jsou zásadním prvkem informované veřejné diskuse. Soud akceptoval, že pokud nevládní organizace zaměřuje pozornost na věci veřejného zájmu, jde o výkon role veřejného „hlídacího psa“ podobného významu, jako tisk, a může být charakterizována jako sociální „hlídací pes“ zasluhující stejnou ochranu podle Úmluvy, jako je přiznávána tisku. V bodě 92 pak připomněl, že tato role může být vykonávána výlučně jen tiskem či nevládními organizacemi.*

Aplikace těchto závěrů může v praxi činit při posuzování povahy žadatele určité obtíže. Pro tyto účely lze osobu žadatele rozdělit do dvou skupin. Do první skupiny budou náležet žadatelé *novinářů a nevládní organizace zabývající se „veřejnou kontrolou veřejné správy“*, tedy ti, u nichž lze splnění této podmínky *platového testu* do jisté míry presumovat. Do druhé skupiny pak budou náležet ostatní žadatelé.

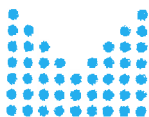
Odvolatel využil vyjádření k podkladům předchozího odvolacího řízení mimo jiné i k tomu, aby popsal své „kontrolní“ aktivity. Předně odkázal na internetovou stránku www.svevole.cz, na níž *zveřejňuje a komentuje celou kauzu od počátku. Jsou zde uvedeny i důvody, proč požaduje zveřejnění platu dotčeného vedoucího pracovníka. V anketě hlasovaly desítky občanů o tom, že by plat měl být zveřejněn. Odmítavý postoj povinného subjektu, dle názoru žadatele, vyvolává pochybnosti o hospodárnosti vynakládaných prostředků. Žadatel též vyjádřil přesvědčení, že tato stránka nepochybně přispívá k diskusi o věcech veřejného zájmu. Roli „hlídacího psa“ plní, dle jeho názoru, i díky tomu, že svou aktivitou donutil Magistrát města*

Teplice, aby zveřejňoval informace v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. Rovněž se mu podařilo přesvědčit Policejní prezidium o tom, že poskytnuté informace v rámci InfZ musí zveřejňovat úplné, neboť nepostačí doprovodné sdělení, že informace byla poskytnuta (krom výjimečných případů). Žadatel zmiňuje i to, že tento rok odhalil, že Policie ČR vyplácí vyšší částku, než je ceniková cena za službu spojenou se svozem komunálního odpadu. V tuto chvíli se věcí zabývá Policejní prezidium. Dále žadatel spolku pro obnovení „kozí dráhy“ poskytl rady, jak využít InfZ pro zjištění informací potřebných k dosažení svých cílů. Dospívá proto k závěru, cituji: „Svou aktivitou se snažím docílit toho, aby státní instituce jednaly v souladu se zákonem, aby se občan nebál obrátit na úřad s žádostí o informace, aby dostal informace takové, které požadoval. Upozorňuji na chybné úřední postupy atd.. To vše s cílem, aby se stav zlepšil a k podobným pochybením nadále nedocházelo. Oslovuji veřejnost, aby nebyla v postavení občana „hluchá a slepá“ a aktivně se podílela na věcech veřejných. Jsem v roli „hlídacího psa“, který plní poslání dozoru veřejnosti. Proto i nadále požaduji poskytnutí požadovaných informací.“

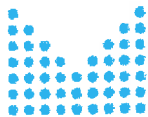
Ke specifické kategorii žadatelů, kteří provozují různé své vlastní internetové stránky či blogy a dovolávají se postavení společenského hlídacího psa, zaujímá odvolací orgán následující stanovisko. Dle názoru Ministerstva vnitra tyto osoby vykonávají soukromé aktivity obdobné aktivitám novinářským. Zřejmě i těmto osobám bude nutné přiznat toto postavení, pokud jimi provozované aktivity zjevně budou spočívat ve veřejné diskusi nad problémy veřejné správy (zveřejňování různých problematických kauz, komentáře činnosti veřejné správy, resp. aktivit představitelů veřejné moci obecně apod.). Bude však nutné vždy individuálně zhodnotit, zda jejich činnost opravdu vykazuje znaky alespoň obsahově srovnatelné s činností tisku či nevládních organizací (zřejmě ne co do rozsahu, ale co do obsahového pojetí), typicky prohlédnutím příslušných internetových stránek a jejich zhodnocením, resp. proč takové znaky na rozdíl od „typických zpravodajských webů“ tyto stránky nemají. Sotva však bude možné takové postavení přiznat osobě, která sice provozuje internetové stránky, jejich podstatou je ovšem pouze nevěcná kritika činnosti veřejné správy bez jakékoli objektivní podoby. Tedy nepůjde-li o „novinářskou aktivitu“, ale o pouhé veřejné nepodložené kritizování všeho a všech. Na druhou stranu však podmínkou nebude, aby takový „soukromý zpravodajský web“ obsahoval i rubriku diskuse, tedy možnost čtenářů reagovat na zveřejněné informace.

Povinný subjekt zřejmě vycházel při hodnocení aktivit žadatele z hlediska jeho podílu na veřejné diskusi nad problémy veřejné správy a úvaze, zda mu lze přiznat postavení „společenského hlídacího psa“ (plnicího obdobnou úlohu jako novináři a nevládní organizace zabývající se veřejnou kontrolou veřejné správy), nejen z *platového nález*, ale i výše uvedeného právního názoru Ministerstva vnitra. Přičemž z formulace, cituji: „Povinný subjekt vyhodnotil z výše uvedeného pohledu předmětné internetové stránky a je názoru, že jejich obsah nemá znaky věcně vedené kritiky.“, lze usuzovat, že se zaměřil prioritně na kvalitu obsahu webových stránek provozovaných žadatelem.

Současně můžeme odhadovat, že právní názor odvolacího orgánu na to, jaké aktivity soukromých osob mohou být poměřovány s činností tisku a nevládních organizací, povinný subjekt interpretoval tak, že musí dosahovat určité kvalitativní úrovně, a sice mít znaky věcné kritiky. Následně pak povinný subjekt vysvětlil, co považuje za věcnou kritiku – *činností spočívající v analyzování, rozlišení a hodnocení dané věci ve svém komplexu. Znakem věcné kritiky jako takové je její odůvodnění (věcnost a konkrétnost) a přiměřenost co do obsahu a formy. Hodnotící úsudek kritiky musí být závěrem, který lze na základě uvedených skutečností logicky dovodit.* V případě profesionálních „hlídacích psů“ v demokratické společnosti, mezi něž *platový nález* řadí na prvním místě novináře a nevládní organizace se zaměřením na otázky veřejného zájmu, by jistě takovéto kvalitativní požadavky na jimi prováděnou kritiku činnosti veřejné správy byly namístě. Nicméně z odůvodnění *platového nálezu* vyplývá, že *soud přiznává zvláštní váhu roli žadatele jako novináře, společenskému kontrolnímu orgánu nebo nevládní organizaci, jejichž činnost je zaměřena na otázky veřejného zájmu.* Pakliže dle názoru soudu postačí k „privilegovanému“ postavení novináře a společenské/nevládní organizaci coby žadatele o informaci skutečnost, že se při své činnosti věnují otázkám veřejného zájmu (nejde tak např. o novináře kosmetické rubriky ženského magazínu), nelze oprávněně vyžadovat či dokonce podmiňovat poskytnutí informací jiným žadatelům tím, že jejich kritika je určitým způsobem strukturovaná a sofistikovaná.

Odvolací orgán dospívá k závěru, že povinný subjekt aplikoval právní východiska týkající se podmínky „*společenského hlídacího psa*“ daná Ústavním soudem nepřiměřeně restriktivním způsobem, a tudíž v neprospěch žadatelů. V dané souvislosti je třeba uvést, že *platový nález* vyzdvihuje především *úlohu žadatele o informace při jejím „přijímání a rozšiřování“, resp. zřizování různých platforem pro veřejnou diskusi.* Z toho však nelze dovodit, že by takovou úlohu mohl žadatel plnit jen za předpokladu, že uveřejňuje věcnou kritiku, jež je logickým výsledkem hodnotící analýzy předmětného problému. Povinný subjekt se jistě může ohradit, že ve svých úvahách vycházel i z právního názoru a metodického doporučení odvolacího orgánu, konkrétně nejspíše z vyjádření, že, cituji: „*Sotva však bude možné takové postavení přiznat osobě, která sice provozuje internetové stránky, jejichž podstatou je ovšem pouze nevěcná kritika činnosti veřejné správy bez jakékoli objektivní podoby.*“ Tímto způsobem však zamýšlel odvolací orgán naznačit či ilustrovat, jaké internetové diskuse není zpravidla možno přirovnat k „soukromým zpravodajským webům“ (*nepůjde o „novinářskou aktivitu“, ale o pouhé veřejné nepodložené kritizování všeho a všech*). A to takové, které nemají *objektivní podobu* a jsou *nepodložené* konkrétní skutečností. Ministerstvo vnitra se totiž domnívá, že na postavení „*společenského hlídacího psa*“ nemohou aspirovat ti žadatelé, kteří prostřednictvím svých blogů sdělují své rozhořčení nad stavem veřejné správy (např. úředníků je mnoho, jen dostávají peníze z našich daní a nic nedělají), aniž by uváděli konkrétní případ nedobré praxe (byť dle jejich osobního/subjektivního hodnocení). Věcnou kritiku tak Ministerstvo vnitra v intencích *platového nálezu* chápe primárně

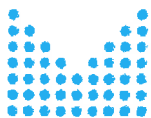
jako konkrétní, založenou na reálném ději (žadatel vešel do úředního kontaktu s dotčeným pracovníkem veřejné správy a má za to, že postupoval chybně).

V řešeném případě je zjevné, že kritiku vyvolala nespokojenost žadatele s postupem JUDr. Körnera v konkrétním (správním) řízení. Žadatel na webových stránkách www.svevole.cz uvádí, cituji: „Věcně a řádně jsem se odvolal proti rozhodnutí podřízeného orgánu ke KÚÚK. Toto odvolání mi bylo doktorem Körmerem, bez ohledu na mou argumentaci a jasnou zákonnou oporu, zamítnuto. V tu chvíli jsem začal pochybovat o jeho odbornosti a profesionalitě a podal námitku podjatosti, která mi byla, jak jinak, než zamítnuta. Následovala žaloba na Ústecký kraj, kterou se ještě soud nezačal zabývat. A tak jsem se zařadil do škatulky „Potížiště“, jak o mě následně v polointerní komunikaci hovořil, když jsem na základě informačního zákona požádal Krajský úřad Ústeckého kraje o sdělení výše jeho platu vč. odměn za rok 2016. Po předchozích zkušenostech jsem si nebyl jistý tím, zda za šlendrián, který ve své funkci praktikuje, nečerpá příliš vysoké částky ze státní kasy.“ Negativní hodnocení práce tohoto pracovníka Krajského úřadu Ústeckého kraje doplňuje i zmínkou o kauze tzv. neoprávněného nasazování „botiček“ na území města Teplice, v níž měl též JUDr. Körner figurovat. Žadatel dále uvádí, že s arogancí tohoto úředníka se následně setkal přímo, když ho upozornil na podivné bezpečnostní odtahy, které na svém území praktikuje město Most. Na svých webových stránkách však věnuje odvolatel též pozornost postupu povinného subjektu při vyřizování předmětné žádosti o informace a vytýká mu především nerespektování závazného právního názoru odvolacího orgánu.

Hodnocení, jestli se taková kritika děje po právu (tedy zda skutečně příslušný pracovník pochybil), nebo zda je dostatečně logicky zdůvodněná, není z hlediska práva na informace o platových poměrech zaměstnanců veřejné správy rozhodující. Zásadním je totiž posouzení, zda v konkrétní situaci je taková informace nutná či vhodná pro veřejnou diskusi, což dokládá i citace z *platového nálezu* – „Jelikož přesná informace je nástrojem jejich činnosti, bude často nezbytné pro osoby a organizace vykonávající funkce hlídacích psů získat přístup k informacím. Překážky zabraňující přístupu k informacím mohou vyústit do stavu, kdy je bráněno výkonu jejich poslání. Důležité je tudíž posouzení otázky, zda žadatel o informaci tak činí s cílem informovat veřejnost jako „veřejný hlídací pes.“

K otázce, jak pohlížet na požadavek žadatele o informaci o platových poměrech úředníka, s jehož prací není spokojen, si odvolací orgán dovoluje odkázat na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 399/2017, který připustil, že taková žádost o informace je legitimní; resp. za *takové skutkové situace nelze bez dalšího označit žádost za šikanózní či nátlakovou*.

Pokud má odvolací orgán shrnout hodnocení právní argumentace povinného subjektu, musí konstatovat, že plně neodpovídá závěrům Ústavního soudu prezentovaným v *platovém nálezu*. Cílem Ústavního soudu nepochybně

bylo vyloučit případy zjevného zneužívání práva na informace v oblasti informování o platech a odměnách, resp. vyloučit situace, v nichž je daná informace nutná či vhodná pro veřejnou diskusi a postavení žadatele nemá charakter zneužívání práva na informace. Právě v těchto případech, tedy v situacích, v nichž se žadatelé sami dovolávají postavení „*společenského hlídacího psa*“ a uvádějí relevantní argumenty, proč jim takové postavení náleží, by bylo možné jen v případě, že by argumentace žadatele byla zcela zjevně lživá (jednalo by se o žadatele, který např. žádá o dané informace opakovaně, ale v minulosti se po jejich získání žádné veřejné diskuse neúčastnil, tyto informace užíval jinak apod.). V pochybnostech by ale mělo být žadateli postavení *společenského hlídacího psa* přiznáno. K tomuto určení však bude nutné vyčkat na další navazující judikaturu správních soudů k aplikaci platového nálezu, která nepochybně postupně vymezí kritéria pro posuzování těchto žadatelů.

Z tohoto pohledu je zdůvodnění podané povinným subjektem nedostatečné, neboť se soustředilo pouze na kvalitu kritiky zveřejněné žadatelem. Tu povinný subjekt odmítl jako nevěcnou a nezdůvodněnou a dovodil, že panu Helclovi proto nemůže být přiznáno postavení „*společenského hlídacího psa*“. Zcela pominul, *zda žadatel o informaci tak činí s cílem informovat veřejnost jako „veřejný hlídací pes a zda je v daném případě z hlediska umožnění veřejné diskuse zpřístupnění informace relevantní.*

V situaci, kdy se povinnému subjektu nepodaří zcela jednoznačně vyloučit, že žadatel je v pozici „*společenského hlídacího psa*“ (viz. výše zmíněné aplikační problémy při posuzování tohoto kritéria *platového testu*), lze jistě doporučit, aby povinný subjekt nerezignoval na provedení dalších podmínek *platového testu*, zejména pak ***zda se informace samotná týká veřejného zájmu***. To znamená v konkrétním případě identifikovat, jaký veřejný zájem žadatel získáním (a dalším zpřístupněním) informace sleduje. Jedná se přitom o podmínku úzce spojenou s podmínkou navazující, tedy aby informace mohla přispět k diskusi ve věci veřejného zájmu.

V této souvislosti považuje odvolací orgán za vhodné z odůvodnění nálezu citovat: „*Taková potřeba může existovat, když zveřejnění umožňuje transparentnost o způsobu zajišťování veřejných záležitostí a věcech významných pro společnost jako celek a tím umožňuje účast na veřejných záležitostech široké veřejnosti. ESLP zdůraznil, že definice toho, co může představovat veřejný zájem, bude záležet na okolnostech každého případu. Veřejný zájem se vztahuje k věcem, které ovlivňují veřejnost do takové míry, že se o ně může zajímat, které přitahují její pozornost, nebo které se jí týkají do značného stupně, zvláště pokud ovlivňují životní úroveň občanů nebo život společnosti. Je to také případ, když informace se týkají důležité sociální otázky, nebo zahrnují problém, o němž by veřejnost měla být informována. Veřejný zájem nemůže být redukován na žízeň veřejnosti po informacích o soukromém životě jiných, nebo na touhu publika po honbě za senzacími nebo*

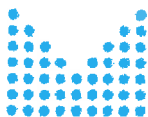
dokonce voyeurismu. Za účelem posouzení, zda zveřejnění se vztahuje k předmětu veřejného významu, je nezbytné zohlednit publikaci jako celek, s přihlédnutím ke kontextu, ve kterém se jeví.“

Platové poměry ve veřejné správě či u konkrétního orgánu (konkrétního povinného subjektu) jsou nepochybně záležitostí veřejného zájmu, neboť se jedná přinejmenším o informaci vztahující se k hospodaření s veřejnými prostředky, k zásadě rovného přístupu k zaměstnancům apod. Ostatně obecně nakládání s veřejnými prostředky, tedy zda jsou vynakládány v souladu se zákony, hospodárně, účelně, zda nedochází k nedůvodné diskriminaci apod., je samo o sobě záležitostí veřejného zájmu. Informace o platech a odměnách je tak informací, která se týká takového veřejného zájmu.

Identifikace veřejného zájmu je pak směrodatná pro posouzení, zda údaj o výši platu konkrétního pracovníka povinného subjektu může souviset s veřejnou diskusí o tomto veřejném zájmu (srov. následující požadavek *platového testu*). Podmínkou, aby informace byla ve smyslu *platového nálezu* informací týkající se veřejného zájmu, přitom musí být logická spojitost se žádostí sledovaným veřejným zájmem. Tak např. bude-li žadatelem tvrzeným veřejným zájmem podezření na korupční praktiky uvnitř daného povinného subjektu, tedy hodnověrně podložené podezření, že dochází k nestandardnímu odměňování pracovníků v závislosti na „vyhovování“ požadavků zaměstnavatele, pak nepochybně existuje spojitost informace o výši platu a sledovaného veřejného zájmu. Bude-li žadatel tvrdit, že má podezření na nestandardní zadávání veřejných zakázek povinným subjektem, tedy že sleduje veřejný zájem na veřejné kontrole takových praktik, pak bez dalšího informace o výši platu či odměn nebude mít s tímto sledovaným veřejným zájmem žádnou, resp. přímou spojitost. Takové propojení by musel prokázat jiným doplňujícím způsobem.

Zkoumání existence veřejného zájmu je klíčové pro posouzení posledního bodu *platového testu*, jímž je účel žádosti, tedy to, ***zda je účelem vyžádání informace přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu.***

Z *platového nálezu* lze u této podmínky citovat: *Nezbytnou podmínkou je, aby účelem informace vyžadované od veřejného orgánu bylo umožnění výkonu svobody žadatele "přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky" jiným. Soud položil důraz na skutečnost, zda získávání informací bylo relevantním přípravným krokem v novinářských aktivitách nebo v jiných aktivitách zřizujících fórum nebo zakládajících zásadní prvek veřejné diskuse. Informace by měla být vyžadována za účelem přispění k veřejné diskusi. Proto za účelem aplikace čl. 10 Úmluvy musí být posouzeno, zda požadovaná informace byla ve skutečnosti nezbytná pro výkon svobody projevu.*

Tuto podmínku je nutné chápat jako požadavek, aby **informace o výši platu či odměny konkrétní osoby byla nezbytnou podmínkou, aby bylo možné vést veřejnou diskusi v záležitosti veřejného zájmu**. Jinak řečeno bez znalosti konkrétní výše platu či odměny konkrétní osoby by nebylo možné takovou diskusi účinně vést (pro veřejnou diskusi nestačí v konkrétním případě např. jen anonymizované údaje o platech a odměnách u daného povinného subjektu). Tímto výkladem lze docílit vyváženého vztahu mezi právem na informace a právem na ochranu osobnosti; to by mělo ustoupit právu na informace vždy tehdy, jestliže bez znalosti konkrétní výše platu či odměny konkrétní osoby by právo na informace nebylo možné v daném kontextu (v kontextu společenské diskuse) účinně realizovat tak, aby získaná informace poskytovala možnost vedení dané diskuse. Naopak lze-li diskusi vést i bez této znalosti, není důvodu právo na informace *a priori* upřednostnit.

IV.

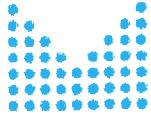
Z výše zmíněných důvodů dospívá odvolací orgán k závěru, že napadené rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje je nezákonné (nepřezkoumatelné) a proto je nutné jej zrušit a věc vrátit zpět povinnému subjektu k novému projednání, jak stanoví § 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu. Při novém projednání žádosti se musí povinný subjekt kromě opakovaného posouzení otázky, zda žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „*společenského hlídacího psa*“, zaměřit taktéž na hodnocení splnění dalších navazujících podmínek *platového testu*; tedy jestli je účelem vyžádání informace přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu a zda se informace samotná týká veřejného zájmu. Nepochybně bude moci i na základě § 4 odst. 3 a 4 správního řádu vyzvat žadatele, aby s odkazem na požadavky Ústavního soudu doplnil některé údaje, potřebné k řádnému prověření splnění podmínek *platového testu*.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí podle § 20 odst. 4 písm. b/ InfZ ve spojení s § 91 odst. 1 a § 152 správního řádu nelze podat rozklad.

Ing. Marie Kostruhová
ředitelka odboru

Rozdělovník:

1. Písemné vyhotovení rozhodnutí bude spolu se spisem doručeno do vlastních rukou (s dodejkou) povinnému subjektu – Ústeckému kraji, odboru legislativně-právnímu Krajského úřadu Ústeckého kraje, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, k č.j. 545/LP/2016
2. Stejnopis rozhodnutí bude doručen do vlastních rukou (s dodejkou) odvolateli Davidu Helcovi,
3. Stejnopis rozhodnutí s vyznačením právní moci bude následně doručen povinnému subjektu – Ústeckému kraji, odboru legislativně-právnímu Krajského úřadu Ústeckého kraje, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, k č.j. 545/LP/2016
4. Stejnopis rozhodnutí bude doručen prostřednictvím datových schránek povinnému subjektu Ústeckému kraji, odboru legislativně-právnímu Krajského úřadu Ústeckého kraje, k č.j. 545/LP/2016
5. Stejnopis rozhodnutí bude doručen do vlastních rukou (s dodejkou) JUDr. Stanislavu Körnerovi, vedoucí oddělení dopravně správních agend, Krajský úřad Ústeckého kraje, se Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem
6. Stejnopis rozhodnutí zůstává součástí kopie spisu uložené u Ministerstva vnitra

Vyřizuje: Mgr. Pavla Šupková
tel. č.: 974816593
e-mail: odbordk@mvcv.cz